Részlet *Szekeres Sándor Eltévedt időszámítás* című könyvéből

Kik vagyunk?

- Már én pedig azt mondom, hallja kegyelmetek, hogy nem elkergetni kell a törököt, hanem idehozni….
….- …azt gondoltam, nemzetes urak, százszor többet érne egy eleven bég, vagy legalább csausz, aki köztünk lakván, igen sok apró kellemetlenséget elhárítana a fejünkről. Szabad város vagyunk, nemzetes urak, de szabadságunk láncokból van kovácsolva. Keressünk magunknak egy zsarnokot, hogy megélhessünk!
*(*Mikszáth Kálmán: Beszélő köntös*)*

A könyv témájához nem kapcsolódik szorosan a magyarság őstörténete, de a kérdéses korszakot alaposan felforgatja, és az arszakida időszámítást a Kárpát-medencébe behozó népről is adhat némi információt a kérdéskör vizsgálata, ezért érdemes egy pár áttekintő gondolatot végigfutni.

Minden bizonnyal lesz, aki úgy gondolja, hogy magyar nyelv eredetének kutatásában az „*eltévedt időszámítás*" segít dönteni, vagy el is dönti a kérdést, hiszen ha az itt állított tények megfelelnek a valóságnak, a Kárpát-medence hun időszaka kézzelfogható közelségbe kerül hozzánk, ami a középkori krónikáink által leírt hun/szkíta/avar/magyar származást hozza újra előtérbe. Ezt azonban korántsem szabad ilyen egyértelműen kijelenteni.

A magyarsággal kapcsolatos legújabb genetikai kutatások eredményei és az utóbbi néhány évtized hazai régészetének ide kapcsolódó kutatásai egy másféle őstörténet körvonalait rajzolják ki. A genetika által elénk tárt adatok éles ellentétben állnak „hivatalos" őstörténelmünkkel, és gyakorlatilag kizárják mind a „finnugor", mind a „török" származásunkat.

Dr. Czeizel Endre egy 1980-ban indult magyar-német genetikai kutatás eredményeképpen kijelenti, hogy a magyarság európai népesség és emellett Európa legősibb népei közé tartozik.[93]

Hasonlóak Semino és munkatársai által 2000-ben nyilvánosságra hozott vizsgálatok eredményei is. Az általuk elvégzett Y-kromoszómás vizsgálatok szerint a jelenlegi magyar férfiak 93 %-a négy ősapától ered, és 73 %-a már az őskőkorszakban itt élt férfiak utódja. [90]

A Semino-féle vizsgálatnak másik eredménye, hogy az uráli népekre jellemző genetikai marker, a TAT, a magyar népességből gyakorlatilag teljesen hiányzik, ami elveti az uráli rokonságunkat.

Szabó István Mihály a História 2004. évi 8. számában leírja, hogy a magyar nép ősei 40-45 ezer évvel ezelőtt megjelent europoid őstelepesek között voltak. Egy őskori genetikai marker (Eu19) magyarokban mutatható ki legnagyobb százalékban (60%). A legközelebbi genetikai rokonaink pedig a szomszéd népek, a lengyelek, az ukránok és a horvátok.[91]

A X. századi honfoglaló magyarság genetikai mintáinak elemzése megerősítette, hogy már a honfoglalás kori népesség is zömében európai eredetű volt. A minták 16,2 %-a képvisel csak ázsiai vonalat, míg a maradék 83,8 % európai eredetű. Összehasonlításképpen megvizsgálták egy ma élő magyar és egy székely csoport adatait. Mindkettőben az európai markerek túlsúlya figyelhető meg: 99 % a mai magyar népesség és 97,4 % a székely populáció körében.[94] Ez azt bizonyítja, hogy az ázsiai jelleg nem az eltelt évezred során tűnt el. Kérdés, hogy az ázsiai ág mennyi idő alatt hígult fel a mai értékre, illetve képviselői mikorra olvadtak be az európai őslakosságba.

A História című folyóirat 1996. évi II. számát teljes egészében a honfoglalásnak szentelték. A „Jobbágyok és nemesek ősei" című részben a következő olvasható:

„…egyúttal felveti a honfoglaló népesség lélekszámának kérdését. Akárhogy csűrjük, csavarjuk a tényeket, kétségtelen, hogy a fennmaradt késő avar népesség falulakó, földmíves tömegei legalább tízszeresét alkották Árpád magyarjainak. A földmívelő falusiak, a későbbi jobbágyok, elnyelték nyelvileg Árpád győztes seregét, akik alapját alkották a későbbi nemességnek." [92]

A genetika kutatói tudnak arról a látszólagos ellentmondásról, hogy a magyarok nyelve és eredete nem-indoeurópai, a genetikai összetétele viszont európai származásra utal.[95]

Akármilyen nyelven is beszélt Árpád hódító népe, ha különbözött a letelepedett népek nyelvétől, elvesztették. A fordított helyzet, miszerint az itt élő kilenc-tíz őshonos tanulja meg az egy jövevény nyelvét, elvethető. A ma beszélt magyar nyelv már Árpádék előtt itt volt. Ezt persze már László Gyula is bizonyította kettős honfoglalás elméletében, a késő avar korabeli magyar helynevekre alapozva.

A kései avar griffes-indás népesség körében szintén rajtakapható a beolvadás jelensége, ahol az egyértelműen ázsiai eredetű griffes népesség lassan eltűnik, és az indások veszik át a helyüket.[98]

Felfedezhető egy beszédes kapcsolat a szimbólumok között. Az indások, a növényi jelképet viselők a letelepedett népek, ahol a növény a helyhez kötöttséget, a folyamatosságot jelképezi, míg a vándorló, ragadozó állat vagy madár a nomád népek életmódját szimbolizálja.

László Gyula problémát látott abban, hogy nem lehetett megállapítani, hogy a griffesek és az indások népe hol keveredett össze egy néppé. Egyszerűen nem tudtak elszakadni, attól a gondolattól, hogy az itt élő magyarság valamikor bejött ide. Az meg sem fordult a fejükben, hogy itt is találkozhatott a két nép, a Kárpát-medencében. Mai népművészetünk is zsúfolt az indás, növényi megjelenítésektől, amit a körülöttünk élő rokon népeknél is meg lehet találni.

A Kárpát-medencei népek történetében megfigyelhető egy érdekes ciklikus jelenség. Megközelítőleg háromszáz évente új hódító nép telepedik meg, és a saját időszakán belül mindegyik lassan megfogyatkozik, beolvad az itt élő népbe (népekbe), majd elfoglalja a helyét a következő néphullám.

Az első ismert beolvadási folyamat i.e. VI. században kezdődött a „preszkíta" jelenléttel. László Gyula kétségét fejezte ki azzal kapcsolatban, a hazai szkíta emlékek a szkíták emlékei-e, vagy csak a szkíta uralomé.[101] Tény, ebből a korból csak a fejedelmi sírok rendelkeznek szkíta jelleggel, a többi a földműves őslakosság hagyatéka. [102]

A kelta uralom is csak a központokban érvényesült, a többi helyen erősen keveredtek a parasztsággal. Ők még a római uralom után jelen voltak, de lassan feloldódtak az őslakosságban. [103]

Így járnak a jász (jazyg) szarmaták, a dákok, a hunok, vagy avarok sem kerülik el sorsuk, és beolvad Árpád népe is a genetikai kutatások eredményei szerint.

Az utolsó hódítás a ciklusok sorában az 1241-es tatárjárásnak nevezett mongol invázió. A korabeli leírások szerint elkezdték újraszervezni az itt élő parasztság életét,[99] feltehetően tartósan be akartak rendezkedni a Kárpát-medencében, hasonlóan Árpád népéhez. Az ország királyának végsőkig tartó üldözése az uralkodó elit leváltásának szándékát feltételezi. Mai napig vitatják, hogy miért vonultak vissza egyik napról a másikra, óriási pusztítást hátrahagyva maguk mögött [100]. Az újabb, józanabb becslések csak 15-20%-os veszteséget mondanak.

Vajon miféle névtelen nép olvasztotta be az uralkodó rétegeket? A régészek sokszor felemlítik, hogy éltek itt mások is, a mellékletekben szerény sírok nagyszámú népessége, akiket a história jelentéktelen szolganépeknek nevez, és rendszerint átnéz rajtuk. Az ilyen sírok száma jócskán meghaladja a díszesebb mellékletű, valószínűleg az uralkodó réteghez tartozó sírok számát.

A mai történetírás azt sejteti, hogy a Kárpát-medencében egy éles választóvonallal váltják egymást a népek, miközben az előzőleg itt élt közösséget elüldözik, elpusztítják, a csekély számú túlélőt pedig szolgasorba vetik. Az alábbi ábrán a vélt folyamat.

Kárpát-medence korszakai

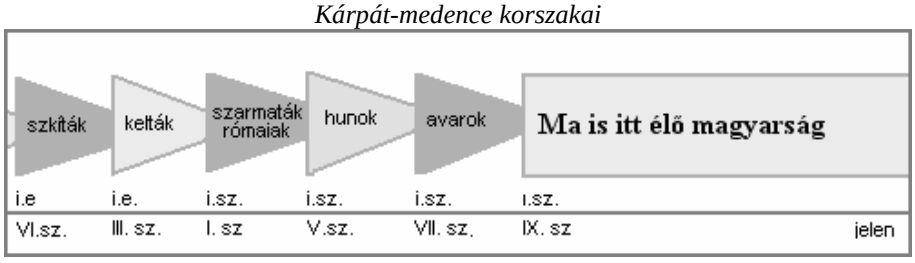

Azonban ez nem fedi a valóságot. A régészet szerint a Kárpát-medence folyamatosan sűrűn lakott terület volt, és az itt élő népek zömében letelepedett életmódot folytattak. A genetika eredményeivel kiegészülve azt mutatja, hogy a hódító, hatalmat gyakorló népekkel valóban történik valami, amely során lassan megfogyatkoznak. A mai korból nézve, kissé érthetetlen a jelenség. A hódítással történő eltűnés elfogadható, de az ismereteink szerint elkülönülő hatalmi réteg beolvadásának magyarázata várat magára. Az uralkodó népek többségének egy közös jellemzőjük volt, a jellegzetesen harcos lovasnomád származás. A pannóniai részen Róma uralma sem változtatott az ott élő népek életmódján, és csak szórványos helyőrségekkel biztosította a területet.

A titokzatos jelenség nyitja a földművelő közösségek életmódjában, annak sajátosságaiban rejtőzik. A letelepedett népek zárt állattartása és földművelése folyamatos jelenlétet követelt meg tőlük. Az ilyen életmódú emberekre még a mában is jellemző, hogy hosszabb időre sem hagyja el élőhelyét. Az állatok hónapról-hónapra, hétről-hétre, napról-napra, reggel-este ellátást igényelnek. Emellett meg kellett termelnie a téli takarmányt az állatok, az élelmet a saját családja számára, nem feledkezve meg a hatalmi réteg felé fizetett adóról sem.

Ez az életmód rendkívül védtelen a külső támadással szemben, mivel a lakóhelyről történő kényszerű, hosszabb idejű elmenekülés során az egész éves munka jóvátehetetlen kárt szenved. A földművelő réteg a háború idején is többnyire a lakóhelyén próbálta túlélni a vészt.

Életmódjukból adódóan a harcos réteget, amely megvédte volna őket, nem, vagy kevésbé hatékony módon tudták volna kinevelni. Az életterük védelmét így képtelenek voltak biztosítani.

A mottóban idézett részlet Mikszáth Kálmán „*A beszélő köntös*” című regényéből származik. A letelepedett népek ráutaltságát az úgynevezett hódítókra szemléletesen ábrázolja az író. A történetben Kecskemét szabad városa sorozatban szenvedi el a környék szabadcsapataitól a különféle zsarolásokat, támadásokat, amelyek miatt gyakorlatilag megbénul a város élete. A megoldást a leendő főbíró kiabálja be a városháza ablakán, hogy hozzanak oda egy katonacsapatot, aki távoltartja a többit. Azt az egyet eltartja a város népe, így mindkét fél jól jár. Igaz a történet más fordulatot vesz, és javarészt írói elme szüleménye, de maga a gondolat nem alap nélküli.

A kényszerű vagy elfogadott együttélés a Kárpát-medencei népek életében folyamatosan fellelhető. A magyar parasztság körében szólássá vált, hogy a „*háború és a vadászat az urak dolga*”. Azaz, a parasztság verejtékezik a földeken, megtermeli a megélhetéshez szükséges javakat, a vezető fegyveres réteg pedig biztosítja az ehhez szükséges nyugalmat, biztonságot, akár az élete árán is (aki vet, arathasson is). Cserébe, adó formájában, bőségesen hozzájutott a mindennapi megélhetéséhez szükséges javakhoz.[115]

A lovasnomád népek életvitele a harcos réteget szinte automatikusan létrehozta. Az állataik kevesebb törődést kívántak, és maradt idő olyan tevékenységekre, mint a lovaglás és a harci játékok fejlesztése. Életterük zord körülményei fokozottan kitartóvá, szívóssá edzette őket.

A sztyeppéről származó népcsoportok uralhatták folyamatosan a Kárpát-medencei népeket i.e. VII. századtól. Beolvadásuk valószínűsíthető oka, hogy zömében férfiakból álló harcos réteg telepedett be, és csak kevés nő jöhetett velük. A legtöbb férfi a letelepedett népből szerzett magának feleséget, és az utódaik néhány generáció alatt, az anya révén asszimilálódtak. A megváltozott életmódban a korábbi harci virtus elsatnyult, és a következő erőteljesebb hódító hullám eltávolította őket a hatalomból. Az új hódítás elindulhatott a keleti területek túlnépesedésével, vagy a letelepedett népek elöljárói hívták be őket titokban.

A következő ábra az uralkodó rétegek alapnépességbe történő beolvadási folyamatát szemlélteti.

A magyarok alatt zárójelben fel vannak tüntetve a türkök. Ennek oka, hogy a korabeli források türköknek nevezik őket, a magyar vezérek nevei török jelentéssel bírnak, és László Gyula leírása szerint a magyar vezérek bizánci látogatásakor türk tolmácsot kértek.[108] Mára már elfogadott azon állítás, miszerint Árpád népe egy harcos türk nép volt, ami korabeli népesség 10-15 százalékát tette ki, és a genetika is ezt látszik igazolni.

Az itt élő földművelő alapnépességnek nem sok esélye volt a hódítóknak ellenállni, de ez a fajta együttélés mindkét fél számára gyümölcsöző volt, ezért csak akkor lázadtak fel ellenük, ha a javak elvonása túlzott mértékűvé vált, vagy ha nem látták el a feladatukat. A krónikákban található egy ennek megfelelően értelmezhető példa.

A „*Suda Lexikonnak*” nevezett 10. századi műben a következő olvasható a „*Bulgárok*” címszó alatt: Krum, bolgár király tudni akarta, hogy mi okozta az avar nép felbomlását, ezért maga elé idézett négy fogoly avart, és feltette nékik a következő kérdést: *Mit gondoltok, mi okozta fejedelmetek és nemzetetek bukását?*

A foglyok közül a legtekintélyesebb így válaszolt: *„Óh király, annak sok és különféle oka van. Legelsőbben az áskálódás, mely kagánunktól a hű és igaz tanácsosokat eltávolítván, a kormányt gazemberek kezére juttatta. Azután jött a bírák romlottsága, a kiknek ez lett volna tisztjük, hogy a népnek igazságot szolgáltassanak, a képmutatókkal és tolvajokkal cimboráltak; továbbá a bor bősége részegeskedést szült: az avarok, midőn testüket elgyengítették, egyszersmind eszüket is elvesztették. Utoljára következett a kereskedés szenvedélye, hogy romlásunkat teljessé tegye: az avarok kalmárokká lettek, egyik csalta a másikat s a testvér testvérét is áruba bocsátotta. Ezek voltak, uram, szerencsétlenségünk siralmas forrásai.”*

Az elbeszélés igazságtartalmát nehéz ellenőrizni, de kiolvasható belőle, hogy az elkényelmesedett életmód megrontotta a népen uralkodó avar (hun utódnép) réteget és alkalmatlanná tette arra, hogy az országot és annak népét megvédje, nyugalmát biztosítsa. [96]

Középkori krónikáink szerint a székelyek, a hunok maradékai, elémentek Árpád népének,[97] vagy pedig eleve ők hívták be őket, látva, hogy a hatalmon lévők már nem tudják ellátni a letelepedett földművelők védelmét. A fehér ló mondáját akár egy szerződésnek is lehet értelmezni, még akkor is, ha szájhagyomány útján terjedő legendának tekintik. Árpádék hozzák a fehér lovat, azaz védelmező haderejüket, míg az itt élők adják a földet, a vizet és az élelmet.

Radics Géza a következőket írja „*Eredetünk és Őshazánk*” című művének „*Az őstelepes földműves nép*” fejezetében:

*„A magyar őstörténet-kutatás nem lesz képes szabadulni e zsákutcából mindaddig, amíg kizárólag a kései avarokban és Árpád népében keresi a megoldást a köznépet illetően. Árpád népének minden kétséget kizáróan volt köznépe. Ismerjük mesterembereik nagyszerű alkotásait. Arab forrásból tudjuk, hogy "*sok szántóföldjük*" volt. Nyilván földműveseik is voltak. Elvándorlás esetén a röghöz kötött földműves mozdul ki legnehezebben otthonából. E lehetőséggel vagy ténnyel számolni kell minden népvándorlás esetén. Megkockáztatható tehát annyi, hogy Etelköz, majd a Kárpát-medence köznépének nagyobb része nem Árpád népével költözött ősi lakhelyére, hanem földjének művelője volt már századokkal, esetleg ezer évekkel korábban. Hódítók jöttek, hódítók mentek, de a föld népének többsége helyben maradt.”* [110]

Ez lehet a magyarázata annak, hogy a ma itt élő népesség őshonos. Ugyanakkor azt is jelenti, hogy a meghódított népek közé tartoztak, azaz az egykori „*szolganépek*” leszármazottai.

A XI. századi orosz Nesztor-krónika egyértelműen szláv népet, illetve népeket említ a Duna mellett.

„Mikor pedig a szláv nép … a Duna mellett élt, a szkítáktól mégpedig a kazároktól jöttek azok, akiket bolgároknak neveznek, és letelepedtek a Duna mentén, és a szlávok elnyomói lettek. Majd ezután a fehér ugorok (?) jöttek és örökölték a szlávok földjét, miután elkergették a volohokat (?), akik azelőtt foglalták el a szlávok földjét.”

Cser Ferenc leírja „*Gyökerek*” című művében, hogy Anonymus *sclav*-okat említ, mint ottani lakosságot [113], amit a fordító, Pais Dezső egyszerűen *szlovén*nek fordít, aki ugyanakkor megjegyzi:

“A sclavi nevű népet, amelyet Anonymus hazánk honfoglalása előtti lakói között emleget, mi szlovéneknek mondjuk. Alakilag pontosan szlávok felelnek meg, azonban ezt ma egy egész népcsalád összefoglaló neveként használjuk, holott Anonymus egész világosan egy népet ért rajta, amely nem orosz, lengyel, cseh, horvát, szerb. Azon az alapon, hogy a Dráva-Száva-köz nyugati felén elterülő Szlavóniának a régi magyar neve Tótország, az Anonymus-féle sclavit is mondhatnók tótoknak.” [112]

A szlávok azonban önmaguk megnevezésére a *slava* szóból eredő kifejezéseket használják, és ez a szó *dicsőt, dicsőségest* jelent. [112]

A latin etimológiai szótár [111] alapján az Anonymus által használt *sclav* szóról kijelenthető, alakilag nincs „*szláv nyelvű*” értelme, hanem leginkább szolgát, foglyot jelent, és ha nép értelemben használjuk, akkor a meghódított. - és Anonymus által kellően le is nézett! – várjobbágyokat lehet alatta érteni, azaz a Kárpát-medence honfoglalást megelőző lakóit. [112]

Figyelemre méltó vonalnak látszik a *salvus, salvo* latin kifejezések vizsgálata, a *megmentett, megváltott, oltalom alatt álló* jelentésváltozattal, ami első ránézésre talán jobban megfelelne a letelepedett népek és az egymást váltó hódító népek közötti, korábban leírt kapcsolattal.

Akármelyik változat igaz, az ekkor használt szláv kifejezés nem nyelvészeti besorolást jelent – ami egy XI. századi orosz szerzetestől talán korai is lenne – hanem az adott nép hatalmi viszonyokban elfoglalt helyét. A meghódított, azaz a „sclavi" népek nyelve bármilyen lehetett, akár a mai magyarnak nevezett nyelv is.

Ezt bizonyítják az Árpádék korából származó, a medencében élők nyelvére utaló adatok is. Az Árpád-kori levéltárak igazolják, hogy a „*várjobbágyok*", „*szolgák*", falusi emberek neveit, ha leírták a köznép nyelvén, akkor azok zömmel magyarok voltak. Kézai Simon krónikájának utolsó részében leírja a Kárpát medence népeit és felfogásából látható, hogy a várjobbágyokat, a cselédeket és a szabadosokat nem tekintik saját népük részének, hanem Anonymus- féle *sclavi*knak.[114]

Őshonos letelepedett földművelő népként pedig mindig is itt éltünk a Kárpát-medencében, a többi, genetikánkban és sorsunkban rokon, de más nyelvű „sclavi" népekkel együtt.

Felvetődik a kérdés, akkor ki jött be hódítóként vagy honfoglalóként? Ehhez újra fel kell idézni a Nesztor krónikák ide vonatkozó mondatait.

„Mikor pedig a szláv nép, mint mondottuk a Duna mellett élt, a szkítáktól, mégpedig a kazároktól jöttek azok, akiket bolgároknak neveznek, és letelepedtek a Duna mentén, és a szlávok elnyomói lettek.

*Majd ezután a fehér ugorok (*griffes-indás magyarok*) jöttek és örökölték a szlávok földjét, miután elkergették a volohokat (*frankokat?*), akik azelőtt foglalták el a szlávok földjét.*

Ezek az ugorok ugyanis Hérakleiosz császár korában (i.sz. 610-641) *jelentek meg, aki megtámadta Khoszrou perzsa császárt. És ebben az időben tűntek fel az oborok* (avarok) *is, akik harcoltak Hérakleiosz császárral, és kis híján el is fogták. Ez a nép harcolt a szlávokkal is, s le is győzték a szlávok közé tartozó duléb-okat* (szlovénokat?), *… így igázták le teljesen a duléb-okat.*

*Az oborok (*avarok*) magasak és gőgösek voltak, de az Isten haragjában elveszté őket, mert hírmondójuk sem maradt; és ma is megvan az orosz közmondás: eltűntek, mint az oborok* (avarok), *kiknek se utódjuk, se örökösük nem maradt…*

…utánuk érkeztek a pecsenyegek (besenyők), *majd később a fekete ugorok* (Árpád magyarjai) *vonultak Kijev mellett Oleg idejében (i.sz.* 879-912*)."*

A népek nevei az orosz nyelvű változatból szöveghű alakban vannak feltüntetve, de zárójelben szerepelnek mellette a fordítók által feltételezett nevek is.

Mint már korábban volt róla szó, hogy Árpád népe, azaz a fekete ugorok vezetői bizonyíthatóan türk nyelvűek voltak. Ez alapján nem nagy tévedés azt állítani, hogy a fehér ugorok vezetői is türk nyelvűek lehettek. László Gyula szerint a griffes–indás kései avarok azonosak a fehér ugorokkal. A kettős honfoglalás fejezetben történt állítás alapján a griffes–indás kései avarok azonosak Attila hun népével, vagyis a fehér ugorokkal, így nem maradt más teendő, mint megkeresni, hogy honnan jöhetett a fehér ugorok népe.

Fehér jelzős népet keresve közép-Ázsiában, i.sz. V század körül – ami az Úr időszámítása szerinti VII. század - a heftaliták, azaz a fehér hunok birodalma azonnal szembe ötlik. Ábra a következő oldalon.

A fehér hunok birodalma az egykori pártus birodalomtól keleti irányba található. A heftaliták már az i.e. I. századtól itt éltek, de birodalmat csak az V. században tudtak alapítani, és a VI. században már a nyugati türk birodalom található a helyükön.

A könyv 55. oldalának harmadik bekezdésében említettem, hogy a pártus királyok a bajban keletre élő sztyeppei rokonaiknál kerestek segítséget, illetve menedéket[55], kiegészítve azzal, hogy a hosszú idejű kapcsolattartás során az időszámításukat szükségképpen átvették az ott élő lovasnomád rokonnépek, akik közül az egyik az orosz krónikákban megírt fehér ugrok népe lehetett.

Ezzel egy másik útvonalon visszaértünk oda, ahonnan korábban elindultunk, a Pártus Birodalomhoz.

Következtetések:

1. A belső-ázsiai sztyeppékről kiinduló, zömében férfiakból álló lovasnomád népcsoportok hódították meg sorra a Duna-menti letelepedett földműves népeket.
2. Az innen jött ugor népek és vezetőik azért beszélnek türk nyelven, mert ezen a területen mindig is türk nyelvű népek éltek és többségében ma is azok élnek.
3. Feltehetőleg az innen származó fehér ugorok népe hozta be az időszámítást a Kárpát-medencébe.
4. Azért pontos Attila halálának 700-as évszáma, mert a Kárpát-medencében, abban az időben jegyezték fel.
5. Azért dobta el a korábbi szkítiai kultúrát a türk (fekete ugor) vezetőréteg a kereszténység felvételekor, mert az előző uralkodórétegé volt.

Az elüldözött *volohok* neve mögött nem a frankok, hanem a Ravennai központú Nyugat-római birodalom állhatott, amikor is a hun betörés után visszahúzódott a dunántúli részről. Az *oborok* pedig, Attila halála utáni hatalmi harcokból győztesen kikerült vezető réteg lehetett, akiket avarokként emleget a história. Idővel fokozatosan beolvadnak az alapnépességbe, és úgy eltűnnek, hogy „*se utódjuk, se örökösük nem marad”*, ahogyan a Nesztor krónikák orosz közmondása állítja.

*

Mit vesztettünk és mit nyerhetünk az új őstörténetünkkel? Valóban veszítünk-e azzal, ha az úgynevezett hősi, harcos múlttal csak a múltbéli vezetőink rendelkeztek, és nékünk csak a névtelen szolganépek dicstelennek látszó öröksége maradt. Nézhetünk-e vissza büszkén erre a póriasnak látszó múltra?

Úgy gondolom semmit nem vesztettünk és igen, büszkék lehetünk rá! Már csak azért is, mivel a hódító népek csak rövid ideig befolyásolták életünket, és leszármazottaik népünk gyermekeiként lettek részesei viharos történelmünknek.

Csak most vettük észre, hogy a gyökereink nem kelet erdeiben vagy a sztyeppék gyenge füvei között lengedeznek megfoghatatlanul, hanem innét, a Kárpátok karéjából erednek, ráadásul oly szédítő mélységből, hogy hirtelen felfogni sem tudjuk jelentőségét.

A nomád élet gyökértelensége nem éppen vonzó a letelepedett életmódú és gondolkodású embernek. A lovasnomád „*harcos*” múlt sem olyan kívánatos számunkra, ha a tatárjáráshoz hasonló pusztítással járt, de egy nagyon kicsit őseink ők is.

Semmivé vált a közvetlen finnugor és a török genetikai rokonság, de megtaláltuk az elfeledett igazi eleinket, az ősidők óta itt fejlődő őstelepes kultúra képében, aminek óriási hagyatéka itt rejtőzik a

lábunk alatt és a megőrzendő hagyományainkban, ezernyi eltéphetetlen szállal kapcsolva bennünket a szülőföldünkhöz [116].

A finnugor nyelvrokonság vitathatatlan,[117] de feltehetőleg át kell értékelni a mai álláspontot, az egykori rokonnyelvű közösség életterét mind helyben, mind időben áthelyezve. Térben közelebb kerül a Kárpát-medencéhez, de időben jelentősen eltávolodik tőlünk, a magyar nyelv múltját ugyancsak szédítő mélységre téve.

Rokonainkat keresve nem kell messzire mennünk, itt vannak a szomszédban, a lengyelek, ukránok, horvátok, macedónok.

...és elmondhatjuk: mi évezredek óta itthon vagyunk!

Szekeres Sándor

Jegyzetek

[55] R. Ghirsmann: Az ókori Irán, Médek, perzsák, párthusok, 1985., 236. oldal

[90] "A magyar férfiak 60 %-a az EU-19-es - őskőkorszakbeli - ősapa leszármazottja. ...A magyar férfiak további 13,3 %-a az EU-18, 11 %-a az EU-7, és 8,9 %-a az EU-4 ősapa utóda. Mindez azt jelentheti, hogy a jelenlegi magyar férfiak 93,3 %-a négy ősapától ered, és 73,3 %-a már az őskőkorszakban itt élt férfiak utódja." Dr. Czeizel Endre: A magyarság genetikája, Galenus Kiadó, Budapest, 2003. 235. oldal

[91] 2000-ben, a világ egyik legautentikusabbnak elismert folyóiratában, az USA-ban megjelenő Science-ben, Semino és 16 genetikus munkatársa közös közleményt tettek közzé. Kiterjedt összehasonlító populációgenetikai vizsgálataik alapján állást foglaltak az európai népek genetikai rokonsági kapcsolatairól… E vizsgálatok keretében, reprezentatív mintákon, genetikailag a magyar népességet is elemezték.
Népünk vonatkozásában az alábbi megállapításokat tették:

1. A magyar nép ősei a napjainktól számított 40-35 ezer évvel ezelőtt Európában elsőnek megjelent europoid őstelepesek között voltak.
2. A magyar nép populációgenetikai szempontból ma Európa egyik legkarakterisztikusabban elhatárolható népessége (amire az Eu19 haplotípus - őskőkori genetikai marker - igen magas, kontinensünk népei között a magyarokban legmagasabb százalékarányban kimutatható jelenléte utal).
3. A magyar nép legközelebbi - genetikai szinten igazolható - rokonai a lengyel, az ukrán, továbbá a horvát nép. Semino és társainak közlése az első olyan nyugat-európai tudósoktól származó kollektív állásfoglalás, mely a magyarság őseurópai származását ismeri el.″Tóth Imre: Magyar őstörténet Fríg Kiadó, 2009. SZABÓ ISTVÁN MIHÁLY: Őskőkori európai eredetű-e a magyar nép? História 2004/08.

[92] Tóth Imre: Magyar őstörténet Fríg Kiadó, 2009. História 1996./ II. szám. „Jobbágyok és nemesek ősei”

[93] Dr. Czeizel Endre: A magyarság genetikája, Galenus Kiadó, Budapest, 2003. 389-390. oldal

[94] A kutatások során összesen 68 honfoglalás kori csontminta adott értékelhető eredményt. A kapott minták 16,2 %-a képvisel csak ázsiai vonalat, míg a maradék 83,8 % európai haplocsoportokba tartozik. [Magyar Tudomány, 2008/10 1204. o. *Genetika és (magyar) őstörténet,* Archeogenetikai vizsgálatok a Kárpát-medence 10. századi népességén.]

[95] Semino, 2000; Bosch, 2006. (Tóth Imre: Magyar őstörténet Fríg Kiadó, 2009)

[96] Nagy képes világtörténet (szerk. Marczali Henrik) (Suda Lexikon)

[97] Ezen székelyek ugyanis a hunok maradványai, kik midőn megtudták, hogy a magyarok Pannoniába másodszor visszajöttek, a visszatérőknek Ruthenia határszélein eléjök menének s Pannoniát együtt meghódítván abba részt nyertek, de nem a pannoniai síkon, hanem az oláhokkal együtt a határszéli hegyek közt kaptak osztályrészt. (Kézai Simon: A hunok és magyarok viselt dolgai, Ford: Szabó Károly)

[98] László Gyula: Emlékezzünk a régiekről Móra Ferenc Könyvkiadó, Budapest 1979 696 oldal, 3. bekezdés

[99] Rogerius püspök: Carmen miserabile (Siralmas Ének)

[100] A mongolok visszavonulásának lehetséges okai: 1. Ögödej nagykán meghalt, s a sereg vezérei a kánválasztásra sietnek haza, 2. A seregnek veszteségei vannak, 3. nem tudják az országot hódoltatni, mert nincsenek meg az uralkodói ékszerek, 4. Mongol taktika 5. Az elfoglalt orosz területeken felkelések vannak.

[101] László Gyula: Emlékezzünk a régiekről Móra Ferenc Könyvkiadó, Budapest 1979 71 oldal.

[102] László Gyula: Emlékezzünk a régiekről Móra Ferenc Könyvkiadó, Budapest 1979 72 oldal.

[103] László Gyula: Emlékezzünk a régiekről Móra Ferenc Könyvkiadó, Budapest 1979 78 oldal, és 82 oldal.

[106] Szerencsésebb lenne itt ugorokat vagy onogurokat írni a magyar helyett, ahogyan a korabeli külföldi források említik a Kárpát-medencébe bevonuló népet, mivel a magyar őstörténetnek előbb-utóbb új utakra kell lépnie, a legújabb genetikai kutatások eredményeképpen.

[108] Magyarrá lett keleti népek, Panoráma, 1988. 16. oldal

[110] Radics Géza: Eredetünk és őshazánk, Magánkiadás 2006.

[111] Az Anonymus által használt szóról a következő olvasható a latin etimológiai szótárban:

Sclava: Captiva, serva → *Sclavus*
Sclavare: pro sealvare
Sclave: piscis genus
Sclavus: captivus servus, Italis: schiaro, nortis Ensclave. Matth. Paris ann 1252: *Cum Christianis*
Sclavis, sic namque vocantur captivi, etc.
Dominu (1883), p.: 357, Cser Ferenc Gyökerek, (Töprengések a magyar nyelv és nép Kárpát-medencei származásáról.) Melbourne 2000

[112] Cser Ferenc Gyökerek, (Töprengések a magyar nyelv és nép Kárpát-medencei származásáról.) Melbourne 2000

[113] Anonymus: (1977), 166. oldal

[114] Nagy (1987), Sándor: *A Magyar Nép Kialakulásának története*, Hídfő Baráti körének Kiadása, Garfield. 77-78, ahol felsorolja a Szerém környékén 1237-ben IV. Béla által kiadott bélakuti cisztercita kolostornak adományozott falvak neveit. Ugyancsak a korabeli dunántúli, felvidéki, erdélyi helység-, dűlő-, patak-, folyó-, domb-, hegy- és helynevek nem értelmezhetők sem latin, sem germán sem pedig szláv nyelvi alapon (pp.: 27-29., 184-188.). Különösen figyelmet érdemelnek a pp.: 190-191. oldalon felsorolt személynevek, ahol több, mint 100 kizárólag magyarul értelmezhető név található, egytől egyig várjobbágyok nevei. Ilyenek, mint pl.: *Csípő, Csima, Cseke, Csúcs, Cseperke, Csokor, Csibe, Csuda, Család, Csuka, Csinos, Csendőr, Csók, Csóka, Csúnya, Csomós, Csonka, Csáb, Csupor* - hogy éppen a *cs* hanggal kezdődőket idézzem a 190. oldalról. Ugyancsak magyar nevűeknek ismeri el László Gyula (1995), p.: 15.-n a jobbágyneveket, míg a nemesek nevei törökösek. László (1967), a kettős honfoglalással kapcsolatban utal arra, hogy Árpád népe által el nem foglalt, korábbi, de avarnak tekintett helyeken magyar helységnevek találhatók. (Cser Ferenc Gyökerek, Melbourne 2000)

[115] A mongolok titkos történetében szerepel egy hasonlóan értelmezhető epizód, ahol a mongol nép ősei egy gazdátlan népet hódítanak meg. (A mongolok titkos története, I. könyv , Ford:Ligeti Lajos)

[116] Ajánlható könyvek a témához: Cser Ferenc-Darai Lajos Magyar folytonosság a Kárpát-medencében, (Tóth Imre MAGYAR ŐSTÖRTÉNET, avagy „nem jöttünk mi sehonnan sem” Frig Kiadó, Budapest 2009.)

[117] Jó példa erre a manysik nyelvének szavai: 2-kitig, 3-hurum, 4-nila, 5-at, 6-hot, 20-husz, 50-atpan, 60-hotpan, ló-luv, lóval-luval, kutya – *kutyu*, eb – *emp*. Szinte biztos az egymásra hatás, vagy egy közös ősnyelvi származás.